

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 295.

Anden Session.

78de Møde.

Onsdagen den 29de Januar.

(Fortsat.)

Cultusministeren (forts.): Jeg haaber, at, hvor usfuldkomne Bestemmelserne end ville blive, de Tilfælde, hvor forargelig Strid vil opstaae, gudskælelov dog kun ville blive faa, og jeg glæder mig derved, at den Anledning til Forargelse, som Forholdenes Hyppighed kan give, ikke i dette Dieblik findes i vort Land; men, naar man har benægtet Nødvendigheden af nogen som helst Lovgivning om dette Punkt, fordi der her ikke forelaae eller var anført enkelte bestemte Tilfælde, hvor Lovens Hjælp var søgt, saa ligger Grunden til at afvise denne Forbring i, hvad der blev anført af den samme Rigsdagsmand, der sagde dette, at der nemlig hidtil havde været bestemte Forfrister, som Vedkommende havde maattet underkaste sig, saa at disse Tilfælde ikke kunde komme frem; men Trangen er der, naar man ikke vil lade hine tidligere Bestemmelser bestaae, og det troer jeg ikke, at den ærede Rigsdagsmand selv vil, og jeg troer heller ikke, at nogen Anden vil det, vil, at Bestemmelser skulle blive i Kraft, der gik ud fra en vis bestemt Rangsfølge mellem de religiøse Samsfund, hvorefter det afgjordes, hvorledes Børnene skulde opdrages i Tilfælde af Ægtekab mellem Medlemmer af disse forskellige Troessamsfund (Se *personen*: Der var ikke Regler for alle Ægtefaber!). Der var Regler for dem, som man havde tænkt sig kunde forekomme, og deri ligger netop den endnu større Vanskelighed, at man vilde have Regler, som ikke strakte til. Naar man troer, at enhver religiøs Opdragelse og Undervisning kan være Staten ligegyldig, saa formaaer jeg ikke at sætte mig paa dette Standpunkt, og jeg troer ikke, at jeg som Minister for Kirke og

Undervisningsvæsenet i den danske Stat i dette Dieblik paa nogen Maade er berettiget til at sætte mig paa dette Standpunkt. I denne Sag, som i saamange andre, er der slet ikke Tale om Ministerens personlige Overbeviisning, jeg har slet ingen Ret til ved Forsøg paa at ordne disse Forhold at gaae ud fra den indre religiøse Overbeviisning, der kunde boe hos mig; men jeg har at gaae ud fra, hvad jeg troer er Folkets hele Stemning og Villie og Krav og Trang; det er for Folket, ikke for mig selv, at jeg skal søge at bringe Love tilveie (O *leerup*: Grundloven!). Jeg troer ikke, at Grundloven paa nogen Maade har borttaget Statens Omhu for Børnenes religiøse Opdragelse (O *n* *Stemme*: Men dens Evang!). Jeg troer ikke, at der ved disse Bestemmelser er nogen Evang; Evangen gaaer i alle Tilfælde ud fra Forældrene, og de, der her tvrigt tale Frihedens Sag, tale saa stærkt for Forældrenes Ret, at jeg netop derved kommer til at frygte for, at Individets Ret og Frihed undertiden vil opoffres for Forældrenes Ret (Hør!). Jovrigt er dette Punkt af det foreliggende Udkast et af dem, og det eneste væsentlige, hvori Udvalget ikke har været enigt med mig; hvad der nu foreligger, er Udvalgets Forslag, og, som Alle be kendt og som nylig antydet, ikke det, jeg selv i et andet Udkast har foreslaaet. — Jeg foretrækker, naar der er Spørgsmaal om min reent personlige Overbeviisning, endnu det oprindelige Forslag. Jeg troer, at Forældrenes Ret til at bestemme deres Børns religiøse Opdragelse forudsætter en religiøs Interesse hos Forældrene, og, hvor de nægte at have den, kan kun Statens Interesse og den Retning, den nærmest fører til, gjøre sig gjældende, og jeg troer, at, hvor Ægteparrets Villie ikke fredeligt kan forenes, der ligger Afgjørelsen rettest i Mandens Haand. (O *n*